

مقایسه دو روش "ایفای نقش" و "آموزش بر بالین" در آموزش جابجایی و انتقال بیماران ضایعه نخاعی در دانشجویان کاردرمانی

سید محمد صادق حسینی^۱، سحر نورانی قرابرق^{۲*}، مهناز خطیبان^۳

تاریخ پذیرش مقاله: ۹۸/۰۹/۱۴

تاریخ دریافت مقاله: ۹۸/۰۶/۰۳

چکیده

مقدمه: ارتقای آموزش مستلزم استفاده از روش‌هایی است که دانشجویان بتوانند، بهتر یاد بگیرند و نقش فعال در امر یادگیری داشته باشند. دستیابی به چنین هدفی، مستلزم این است که مدرسان در طراحی روش تدریس، از شیوه‌های نوین آموزش استفاده کنند. مطالعه‌ی حاضر با هدف مقایسه‌ی تاثیر آموزش روش جابجایی و انتقال بیماران ضایعه نخاعی به دو روش "ایفای نقش" و "آموزش بر بالین" بر میزان دانش، نگرش و مهارت دانشجویان کاردرمانی انجام گرفت.

روش‌ها: پژوهش حاضر یک مطالعه‌ی نیمه تجربی با طرح دوگروهی پیش‌آزمون و پس‌آزمون است که ۳۸ نفر از دانشجویان کارشناسی پیوسته‌ی رشته‌ی کار درمانی با روش نمونه‌گیری در دسترس انتخاب و سپس با روش تصادفی ساده در دو گروه ۱۹ نفره قرار گرفتند. محتوای آموزشی انتقال و جابجایی بیماران ضایعه نخاعی از طریق آموزش دو روزه تئوری با روش سخنرانی و پرسش و پاسخ برای هر دو گروه ارائه شد. سپس به‌منظور آموزش عملی، دانشجویان به دو گروه آموزش (روش ایفای نقش و آموزش بر بالین) تقسیم شدند. قبل و پس از آموزش عملی پرسشنامه‌های دانش و نگرش و چکلیست مشاهده‌ای مهارت از هر دو گروه جمع‌آوری گردید. داده‌ها با استفاده از آزمون ویلکاکسون و آزمون یومن ویتنی طریق نرم‌افزار آماری SPSS تجزیه و تحلیل شدند.

یافته‌ها: نتایج نشان داد که بین دانشجویان دو گروه ایفای نقش و آموزش بر بالین از لحاظ سن، جنسیت و وضعیت تاهل تفاوت معنی‌داری وجود ندارد. پس از آموزش عملی طبق نتایج بدست آمده تفاوت معنی‌داری بین دو گروه در تغییر میزان دانش ($P=0/019$) و مهارت از نظر جنبه محتوای آموزشی عمومی ($P=0/006$)، محتوای آموزشی اختصاصی ($P=0/000$)، شروع ارتباط ($P=0/001$) مشاهده شد. همچنین نتایج نشان داد که بین نگرش دانشجویان هر دو گروه، آموزش بر بالین تفاوت معنی‌داری وجود دارد ($P=0/023$)، اما در آموزش ایفای نقش مقدار نگرش معنی‌دار نبود.

نتیجه‌گیری: با توجه به نتایج حاصله، شیوه آموزش بر بالین می‌تواند در سطوح دانش و مهارت یادگیری و نگرش دانشجویان کاردرمانی نسبت به روش ایفای نقش بهتر عمل کند و به‌عنوان یک روش آموزشی در علوم پزشکی، کیفیت آموزشی را افزایش دهد.

کلید واژه‌ها: آموزش، یادگیری، دانشجویان، کاردرمانی، ضایعه نخاعی

مقدمه

نیازهای دانشجویان قرار دهد. این سؤال که چه روش آموزشی بیشترین تأثیر را بر رفتارها و مهارت‌های دانشجویان دارد، بی‌پاسخ مانده درحالی‌که مطالعات مختلفی نیز در این زمینه انجام شده است. انواع مختلفی از روش‌های آموزشی سنتی یا جدید وجود دارند که می‌توانند ما را در این راستا یاری نمایند (۲).

نظام آموزشی که امروزه در جریان است، تنها بر پایه‌ی رویکردهایی است که دانشجویان با تلاش استاد و پشتکار خود آن‌ها را به خاطر می‌سپارد ولی زمانی که پای عمل به میان می‌رسد، مشاهده می‌شود که مهارتی کسب نشده است (۳،۴).

از آنجایی‌که محتوای بسیاری از کتاب‌های درسی و موارد آموزشی از طریق روش‌های قدیمی تنظیم می‌گردد و سیستم آموزش تا به‌دست آوردن نتایج مطلوب، فاصله‌ی زیادی دارد که این خود مانند دیگر سازمان‌های سنتی مستلزم دگرگونی

انسان موجودی متفکر است و تنها موجودی است که امکان آموزش آگاهانه را دارد و در پی ارتقای شناخت و آگاهی خود است. در این مسیر عده‌ای آموزش‌دهنده هستند و به‌عنوان معلم یا استاد به تلاش می‌پردازند. عده‌ای آموزش‌گیرنده که به آموختن دانش می‌پردازند. در این چرخه‌ی تعلیم و تعلم استفاده از روش‌های سنتی برای آموزش نیز از مسائلی هستند که بر سر راه سیستم‌های آموزشی وجود دارند (۱). در دهه‌های اخیر تلاش‌های زیادی در کشور صورت گرفته تا روش‌های سنتی جای خود را به روش‌های نوین و مبتنی بر

نویسنده مسئول: سحر نورانی قرابرق، گروه آموزشی کاردرمانی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی همدان، همدان، ایران. Sahamurani@yahoo.com
سید محمد صادق حسینی، گروه آموزشی کاردرمانی، دانشکده علوم توانبخشی، دانشگاه علوم پزشکی همدان، همدان، ایران
مهناز خطیبان، گروه پرستاری داخلی جراحی، دانشکده پرستاری و مامایی، مرکز تحقیقات مراقبت‌های مادر و کودک، دانشگاه علوم پزشکی همدان، همدان، ایران

پژوهش‌های متنوعی در زمینه مقایسه روش‌های مختلف آموزشی وجود دارد (۱۰-۸). طبیب‌زاده نوری و همکاران کارآزمایی نیمه تجربی با عنوان بررسی تأثیر آموزش در مشاوره ترک سیگار از طریق بیمار شبیه‌سازی شده بر روی اعتماد به نفس و مهارت ۲۸ دانشجوی ترم ۱۱ (گروه کنترل) و ۳۹ دانشجوی ترم ۱۲ (گروه آزمون) انجام دادند. براساس نتایج تحقیق آموزش مشاوره ترک سیگار از طریق بیمار شبیه‌سازی شده توانسته بود منجر به بهبود مهارت‌های مشاوره ترک سیگار و افزایش اعتماد به‌نفس دانشجویان در مقایسه با افراد بدون آموزش گردد (۹). نتایج مطالعه حیدرزاده تحت عنوان مقایسه تاثیر دو روش شبیه‌سازی مبتنی بر کامپیوتر و مانکن بر دانش و رضایتمندی دانشجویان پرستاری از آموزش احیاء قلبی و ریوی نشان داد که از لحاظ آماری بین دو گروه اختلاف معنی‌داری وجود دارد ($P=0/04$) (۱۱). در پژوهش‌های دیگر که توسط کاردونگ-ادگررن (kardong-Edgren) و همچنین لیاو (Liaw) و همکاران انجام شد. نتایج حاکی از آن بود که بهبود قابل توجهی در نمرات دانش، مهارت و عملکرد دانشجویان گروه شبیه‌سازی نسبت به گروه سخنرانی ایجاد شده است (۱۶، ۱۵).

این سوال که چه روش آموزشی بیشترین تاثیر را بر یادگیری و مهارت‌های دانشجویان دارد، بی‌پاسخ مانده است. علی‌رغم انجام برخی مطالعات در زمینه تاثیر آموزش به‌روش سنتی و نوین، شواهد تجربی اندکی در زمینه ارزیابی نتایج استفاده از این روش‌ها وجود دارد و انجام تحقیقات بیشتر ضروری است. لذا مطالعه حاضر با هدف بررسی و مقایسه‌ی تاثیر استفاده از روش آموزش بر بالین و ایفای نقش در آموزش ترانسفر بیماران ضایعه نخاعی بر دانش، نگرش و مهارت دانشجویان کاردرمانی انجام گرفته است.

روش‌ها

مطالعه‌ی حاضر یک مطالعه‌ی نیمه تجربی با طرح دو گروهی پیش‌آزمون و پس‌آزمون بود. جامعه مورد مطالعه دانشجویان کاردرمانی دانشگاه علوم پزشکی همدان بودند که از میان آن‌ها به روش نمونه‌گیری در دسترس تعداد ۳۸ نفر از دانشجویان کارشناسی پیوسته‌ی کاردرمانی که واحد درسی "فعالیت‌های روزمره زندگی" را اخذ نمودند انتخاب گردید. سپس آن‌ها در دو گروه ۱۹ نفره مورد مطالعه قرار گرفتند. ملاک‌های ورود به پژوهش شامل: رضایت دانشجویان از حضور در پژوهش، اخذ درس فعالیت‌های روزمره زندگی در طی دو سال تحصیلی (۹۶-۹۷ و ۹۷-۹۸) و ملاک خروج شامل: عدم حضور دانشجو

سازمانی اساسی است که با برنامه‌ریزی، آگاهی و شناخت هم‌راستا باشد (۵-۳). توسعه‌ی آموزش و بهبود فرایند یادگیری از گذشته‌های دور مورد توجه دانشمندان مختلف بوده است. فرایند یاددهی و یادگیری به‌علت برخورداری از ویژگی‌های خاص، فرایندی دارای جنبه‌های مختلف و اجزا و عناصری می‌باشد که دارای کنش‌های متقابل بوده و هریک بر دیگری تاثیر می‌گذارد و از دیگری تاثیر می‌پذیرد (۹، ۸). علی‌رغم انجام برخی مطالعات در زمینه تأثیر آموزش با استفاده از روش‌های نوین تدریس، شواهد تجربی اندکی در زمینه ارزیابی نتایج استفاده از این روش‌ها وجود دارد و نتایج آن‌ها به خوبی منسجم و تلفیق نشده است (۶).

باتوجه به این‌که یکی از حوزه‌های مهم رشته کاردرمانی آموزش فعالیت‌های روزمره زندگی است؛ با آموزش شیوه‌های انجام فعالیت‌های روزمره زندگی، بسیاری از بیماران موفق می‌شوند در انجام فعالیت‌های روزمره، استقلال نسبی یا کامل را به‌دست آورند. این جاست که اهمیت آموزش این فعالیت‌ها به‌خوبی روشن می‌شود چرا که استقلال در انجام فعالیت‌های روزمره و عدم وابستگی به دیگران قطعاً موجب افزایش عزت و اعتماد به نفس فرد می‌شود. بنابراین لازم است در برنامه‌های درمانی- توانبخشی سهم ویژه‌ای برای آموزش این فعالیت‌ها، قائل شد (۷). آموزش فعالیت‌های روزمره زندگی از اهمیتی حیاتی برای فرد دارای آسیب نخاعی برخوردار است چرا که حداکثر استقلال ممکن با توجه به سطح ناتوانی را امکان‌پذیر می‌کند و به او این امکان را می‌دهد تا جایی که ممکن است بر زندگی‌اش کنترل داشته باشد و وابستگی او به دیگران را به حداقل برساند (۶). با توجه به اهمیت موضوع افزایش کیفیت آموزش دانشجویان، در آینده موجب انتقال درست و صحیح این آموزش‌ها به بیمار و مراقبین وی می‌شود؛ در نتیجه این استقلال کسب‌شده موجب کاهش هرچه بیشتر فشارهای روانی و جسمانی بیمار و مراقبین می‌گردد. سخنرانی اغلب به‌عنوان رایج‌ترین و ساده‌ترین روش آموزش فراگیران به‌کار گرفته می‌شود (۸)، درحالی‌که این روش موجب یادگیری غیرفعال می‌گردد. زمانی‌که آموزش با حضور و کار فعال دانشجو کسب شود، مفاهیم یادگرفته شده پایدارتر می‌شود. روش‌های آموزشی متنوعی برای تغییر در نگرش و ارتقای سطح آگاهی وجود دارد. دستیابی به چنین هدفی، مستلزم این است که مدرسان در طراحی روش تدریس، از شیوه‌های نوین آموزش استفاده کنند. از روش‌های نوین تدریس می‌توان به آموزش بر بالین و ایفای نقش اشاره کرد.

جمع آوری و داده‌ها قبل و بعد از مداخله و بین دو گروه با هم مقایسه شدند. ابزار گردآوری داده‌ها شامل:

پرسشنامه ارزیابی دانش دانشجویان از ترانسفر بیماران ضایعه نخاعی، توسط حسینی و همکاران تهیه شد. این پرسشنامه به صورت ۱۰ سوال چهار گزینه‌ای براساس مطالعات متون مرتبط ساخته شد (۵،۱۲،۱۳). روایی محتوایی آن بنا بر نظر تعداد ۸ نفر از اعضای هیات علمی گروه آموزشی کاردرمانی توسط پرسشنامه ای که این متخصصان به صورت ۰ تا ۱۰ که نمره صفر نشان دهنده عدم امکان سنجش دانش ترانسفر بیماران ضایعه نخاعی و نمره ۱۰ بیان کننده این بود که آن سوال به طور کامل دانش دانشجویان را می‌سنجد، نمره‌دهی شد و با روش Interclass Correlation Coefficient (ICC) مقدار ۰/۸۴ محاسبه گردید. جهت بررسی پایایی پرسشنامه از آزمون - باز آزمون با فاصله ۲ هفته و همچنین ضریب آلفای کرونباخ حاصل از تکمیل ۱۰ پرسشنامه توسط ۱۰ دانشجوی مشابه استفاده شد. ضریب اسپیرمن براون برابر با ۰/۷۰ و آلفای کرونباخ برابر با ۰/۷۳ بدست آمد.

پرسشنامه نگرش Geriatric Attitudes Scale (GAS) که توسط روبن (Reuben) و همکاران که برای سالمندان تهیه و روانسنجی آن انجام گرفته و دارای ۱۴ گویه است که هر گویه روی یک مقیاس پنج نمره‌ای لیکرت از ۱ تا ۵ نمره‌گذاری می‌شود. در هر گویه به مثبت‌ترین پاسخ در زمینه نگرش نسبت به بیمار عدد ۵ و به منفی‌ترین پاسخ عدد ۱ اختصاص می‌یابد. بالاترین نمره پرسشنامه ۷۰ و پایین‌ترین ۱۴ است. روبن (Reuben) و همکاران ضریب همبستگی درونی این پرسشنامه را ۰/۷۶ گزارش کردند (۱۴). حسنونند عموزاده نیز روایی و اعتبار بالایی را برای نسخه فارسی پرسشنامه گزارش نمود (۱۵).

چک لیست مشاهده‌ای مهارت، آموزش به بیمار ضایعه نخاعی توسط پژوهشگران براساس اهداف پژوهش تهیه شد، این چک لیست شامل دو بخش شروع ارتباط با ۶ گویه و محتوای آموزشی بود. در ضمن بخش محتوای آموزشی خود مشمول بر دو بخش عمومی با ۶ گویه و اختصاصی با ۹ گویه است که به صورت بله و خیر توسط پژوهشگران نمره‌دهی می‌شود. روایی ابزار در این مطالعه به منظور تعیین اعتبار صوری و محتوای ابزارها (روایی و پایایی) از توافق متخصصان استفاده شد. بدین ترتیب که این چک لیست جهت روایی محتوا و صوری در اختیار ۸ نفر از اعضای هیات علمی گروه کاردرمانی قرار گرفت و نظرات آنان اعمال گردید. جهت بررسی اعتبار

در هر کدام از بخش‌های پژوهش (آموزش تئوری و عملی) با دلایلی مانند بیماری یا عدم رضایت از ادامه پژوهش بود. مکان انجام پژوهش در کلاس و اتاق مخصوص فعالیت‌های روزمره زندگی واقع در بیمارستان مباحثه و وابسته به دانشگاه علوم پزشکی همدان بود. پس از بیان اهداف و روش مداخله و نحوه ارزیابی، رضایت کتبی از واحدهای مطالعه و بیمار شرکت کننده در مطالعه کسب شد. این پژوهش در کمیته اخلاق دانشگاه علوم پزشکی همدان با شناسه اختصاصی IR.UMSHA.REC.1396.821 تایید گردید.

در ابتدا اطلاعات دموگرافیک شرکت کنندگان گردآوری و برای کل دانشجویان محتوای درسی با استفاده از روش آموزش دو روزه تئوری با روش سخنرانی و پرسش و پاسخ اجرا شد. در جلسه اول محتوای آموزشی شامل اصول کلی ترانسفر توسط یک مدرس از اعضای هیات علمی از گروه آموزشی کاردرمانی با استفاده از روش سخنرانی و اسلاید تدریس شد. سپس اسلایدها و محتوای آموزشی در اختیار دانشجویان قرار گرفت و جهت مرور محتوای آموزشی یک فرصت یک هفته‌ای به آن‌ها داده شد. در جلسه دوم محتوای آموزشی شامل انواع ترانسفر مستقل و وابسته یک نفره و دو نفره توسط همان مدرس به صورت سخنرانی و اسلاید طبق کوریکولوم واحد درسی ارائه گردید. سپس اسلایدها و محتوای آموزشی در اختیار دانشجویان قرار گرفت و جهت مرور محتوای آموزشی یک فرصت یک هفته‌ای به آن‌ها داده شد. پس از آموزش محتوا از طریق سخنرانی و اسلاید، به منظور آموزش عملی در اتاق ویژه فعالیت‌های روزمره زندگی، دانشجویان به دو گروه آموزش (روش ایفای نقش و آموزش بر بالین) از طریق نمونه‌گیری در دسترس تقسیم شدند. پس از اجرای آموزش به روش سخنرانی و پرسش و پاسخ و قبل از آموزش عملی اطلاعات از طریق پرسشنامه‌های دانش، نگرش و مهارت از کل دانشجویان شرکت کننده جمع‌آوری گردید. در گروه ایفای نقش، یکی از دانشجویان به عنوان بیمار کلیه آموزش‌هایی را که به صورت نظری فراگرفته بودند را با راهنمایی استاد درس به شکل عملی در اتاق فعالیت‌های روزمره زندگی کلینیک مباحثه کاشانی همدان انجام داد. اما در روش آموزش بر بالین، بیمار با ضایعه نخاعی سطح L2 در همان فضای آموزشی تمامی آموزش‌های نظری، توسط استاد آن درس بر روی بیمار انجام می‌گرفت. پس از آموزش عملی در گروه ایفای نقش و گروه آموزش بر بالین (بر روی بیمار واقعی) اطلاعات از طریق پرسشنامه‌های دانش، نگرش و عملکرد از هر دو گروه

پسر و ۲۲ نفر دختر با میانگین سنی ۲۰/۹۲ و انحراف معیار ۰/۸۱۸ سال بودند. طبق نتایج جدول شماره یک بر اساس آزمون ویلکاکسون، روش آموزش بر بالین بر روی دانش ($P < ۰/۰۰۱$) و مهارت دانشجویان ($P < ۰/۰۰۱$) تغییر معنی داری داشته است. به طور مشابهی روش ایفای نقش نیز تغییر معنی داری بر دانش ($P < ۰/۰۰۱$) و مهارت های دانشجویان ($P < ۰/۰۰۱$) داشته است. همچنین نتایج نشان داد که روش آموزش بر بالین بر روی نگرش بیماران تغییر معنی داری را دارد ($P = ۰/۰۲۳$) این در صورتی بود که آموزش ایفای نقش چنین تغییری را بر نگرش بیان نکرد ($P = ۰/۰۸۰$).

چک لیست از پایایی مشاهده گر همزمان استفاده شد که میزان اعتبار بین دو نفر با استفاده از ضریب اسپیرمن براون برابر با ۰/۷۴ بدست آمد. به دلیل غیر نرمال بودن داده ها، از آزمون های غیر پارامتریک استفاده شد. به منظور بررسی مقایسه دو روش در متغیرهای مورد بررسی در تحقیق از آزمون ویلکاکسون و برای مقایسه داده های دو گروه ایفای نقش و آموزش بر بالین از آزمون Mann-Whitney U استفاده گردید. داده ها پس از جمع آوری از طریق نرم افزار آماری SPSS.Ver.23 تجزیه و تحلیل شدند.

یافته ها

شرکت کنندگان پژوهش تعداد ۳۸ دانشجو که شامل ۱۶ نفر

جدول ۱: تعیین مقایسه آموزش در دو گروه آموزش بر بالین و آموزش ایفای نقش

متغیرها	آموزش بر بالین		آموزش ایفای نقش	
	Z	سطح معنی داری	Z	سطح معنی داری
دانش	-۳/۷۵۰	۰/۰۰۰	-۳/۷۴۹	۰/۰۰۰
نگرش	-۲/۲۷۱	۰/۰۲۳	-۱/۷۴۹	۰/۰۸۰
مهارت عملکردی در محتوای آموزش خصوصی	-۳/۵۴۲	۰/۰۰۰	-۳/۷۳۳	۰/۰۰۰
مهارت عملکردی در محتوای آموزش عمومی	-۳/۵۷۳	۰/۰۰۰	-۳/۷۴۷	۰/۰۰۰
مهارت عملکرد ارتباط	-۳/۲۰۹	۰/۰۰۱	-۳/۷۴۴	۰/۰۰۰

محتوای آموزشی عمومی ($P = ۰/۰۰۶$)، مهارت در محتوای آموزشی اختصاصی ($P = ۰/۰۰۰$) و مهارت در شروع ارتباط ($P = ۰/۰۰۱$) تفاوت معنی داری را بین دو گروه پس از انجام آموزش نشان دادند (جدول ۲).

نتایج نشان داد که بین نگرش پس از انجام آموزش بر اساس آزمون Mann-Whitney U در دو گروه تفاوت معنی داری وجود ندارد ($P = ۰/۴۶۱$). اما متغیرهای دانش ($P = ۰/۰۱۹$)، مهارت در محتوای آموزشی عمومی ($P = ۰/۰۰۶$)، مهارت در

جدول ۲: مقایسه تغییر دانش، نگرش و مهارت در دو گروه آموزش بر بالین و آموزش ایفای نقش

متغیرها	گروه	N	میانگین رتبه	Mann-Whitney U	Z	سطح معنی داری
نگرش	ایفای نقش	۱۹	۹/۱	۳۶	-۰/۷۳۷	۰/۴۶۱
	آموزش بر بالین	۱۹	۱۱			
دانش	ایفای نقش	۱۹	۱۵/۳۴	۱۰/۱۵	-۲/۳۳۸	۰/۰۱۹
	آموزش بر بالین	۱۹	۲۳/۶۶			
مهارت در محتوای آموزشی عمومی	ایفای نقش	۱۹	۲۴/۲۴	۹/۵	-۲/۷۵۶	۰/۰۰۶
	آموزش بر بالین	۱۹	۱۴/۷۶			
مهارت در محتوای آموزشی اختصاصی	ایفای نقش	۱۹	۲۶	۵۷	-۳/۶۷۶	۰/۰۰۰
	آموزش بر بالین	۱۹	۱۳			
مهارت در شروع ارتباط	ایفای نقش	۱۹	۲۵/۱۸	۷۲/۵	-۳/۲۴۸	۰/۰۰۱
	آموزش بر بالین	۱۹	۱۳/۱۲			

بحث و نتیجه گیری

بر اساس ایفای نقش و آموزش بر بالین انجام شده است. یافته های پژوهش حاضر نشان داد که روش های نوین آموزشی مانند ایفای نقش و آموزش بر بالین منجر به بهبود نگرش،

تدریس یکی ابزارهای مهم یادگیری است که با به کارگیری روش های نوین تدریس می توان یادگیری را تسهیل نمود. مطالعه حاضر با هدف مقایسه تغییر روش های نوین تدریس

دلیل احتمالی نتایج دانست. با این که در مطالعه حاضر تاثیر معنی دار هر دو روش تدریس ایفای نقش و آموزش بر بالین اثبات شده است، در مقایسه این دو روش تدریس، تاثیر بارزتر و معنی دار روش آموزش بر بالین نسبت به روش ایفای نقش وجود دارد که در برخی از پژوهش‌ها نتایجی مشابه آن بدست آمد (۱۹،۲۰).

عشوندی و همکاران در تحقیق خود به بررسی تاثیر آموزش بالینی به شیوه کاوشگری بر مهارت بکارگیری فرآیند پرستاری پرداختند. پس از اجرای پیش آزمون دانشجویان گروه کنترل با روش معمولی و گروه آزمون با روش تدریس کاوشگری، به مدت ۱۰ روز تحت آموزش قرار گرفتند. در پایان کارآموزی از هر دو گروه پس آزمون گرفته شد. نتایج نشان داد که آموزش بالینی به شیوه کاوشگری در مهارت بکارگیری فرآیند پرستاری توسط دانشجویان پرستاری نسبت به روش معمولی موثرتر است (۱۹). عسگری و همکاران در مطالعه خود به مقایسه تأثیر سه روش آموزشی (کاوشگری، بر بالین بیمار و رویکرد رایج آموزش بالینی) بر یادگیری بالینی مراقبت‌های ویژه دانشجویان پرستاری انجام دادند. بر طبق یافته‌های این مطالعه دو روش آموزش کاوشگری و آموزش بر بالین بیمار، باعث ارتقای مهارت‌های بالینی دانشجویان شده است. از اینرو، پیشنهاد شده تا برای ارتقای یادگیری بالینی دانشجویان، از این دو روش در آموزش بالینی بیشتر استفاده گردد (۲۰).

نتایج پژوهش حاضر نشان داد که آموزش بر بالین منجر به تغییر در متغیر نگرش نشده است اما در حالت ایفای نقش تغییر ایجاد شده شاید به علت این باشد که دانشجو خود را در نقش بیمار قرار می‌دهد و ناتوانایی‌های او را بیشتر درک می‌کند و احساس همدلی و همدردی او را افزایش می‌دهد که بر نگرش او موثر است اما در روش آموزش بر بالین خود بیمار فعالیت را انجام می‌دهد و دانشجویان تغییر نگرش کم‌تری را به دلیل درگیر نبودن عملی در کار تجربه خواهند نمود. از طرفی در مقایسه مابین دو گروه نیز در این متغیر تفاوت ایجاد نشده است. که به نظر می‌رسد دلیل آن باشد که آموزش به صورت تخصصی بر روی جنبه‌ای از زندگی بیمار (ترانسفر) بوده و نگرشی به صورت مستقیم تحت آموزش قرار نمی‌گیرد. نتیجه پژوهش حاضر با نتایج پژوهش خطیبیان و همکاران همخوانی ندارد. البته آن‌ها عنوان کردند که روش شبیه‌سازی بر روی نگرش دانشجویان تاثیرگذار نیست (۱۰). همین‌طور با پژوهش فضل‌جو نیز همخوانی مشاهده نشد که به نظر می‌رسد که پژوهش شبیه‌سازی شده در آن بر روی مشاهده زنده از

دانش و مهارت‌های دانشجویان گردیده است. در مقایسه تفاوت میانگین‌های دو گروه، صرفاً نگرش در دو گروه تفاوت معنی‌داری را نشان داد اما دانش و مهارت در دو گروه دارای تفاوت معنی‌داری نبود.

نتایج حاکی از آن بود که میزان دانش و مهارت دانشجویان درباره‌ی آموزش ترانسفر به بیماران ضایعه‌ی نخاعی در هر دو گروه آموزش با استفاده از روش ایفای نقش و آموزش بر بالین افزایش یافته است. علت این یافته می‌تواند به دلیل درگیر شدن فعال دانشجویان هنگام آموزش آن‌ها باشد و در روش‌های فعال تدریس یادگیری از ثبات و پایداری بیشتری برخوردار است و فراگیران اغلب در سطوح بالاتر حیطه شناختی درگیر می‌شوند. این نتیجه با نتایج مطالعات متعددی همسو است. به عنوان مثال نتایج مطالعه‌ی هزاوه‌ئی نشان داد که میانگین نمره‌ی آگاهی در مورد تغذیه‌ی دوران بلوغ، در سه گروه ایفای نقش، بازی و سخنرانی اختلاف معنی‌داری وجود دارد و نمره‌ی آگاهی در دو گروه بازی و ایفای نقش بیشتر از گروه سخنرانی بود که تاکید بر یکی از نتایج پژوهش حاضر مبنی بر موثر بودن روش ایفای نقش در یادگیری است (۱۶).

همچنین در مطالعه‌ای که توسط Tiffen و همکاران در آمریکا انجام گرفت نیز نشان داد که دانش دانشجویان در زمینه معاینه فیزیکی در گروه ایفای نقش به‌طور قابل توجهی نسبت به گروه سخنرانی افزایش داشته است که نشان‌دهنده همسو بودن این یافته با مطالعه حاضر است (۱۷).

مطالعه‌ای که توسط عابدیان و همکاران که با هدف مقایسه‌ی تاثیر دو روش آموزشی ایفای نقش و سخنرانی بر آگاهی نگرش و عملکرد زنان نخست باردار درباره‌ی نوع زایمان انجام شد، نتایج نشان داد که در آموزش به روش سخنرانی می‌توان مطالب زیادی را در مدت کوتاهی به فراگیران انتقال داد اما اطلاعاتی که به روش فعال کسب می‌شوند در حافظه‌ی طولانی مدت باقی می‌ماند و بعد از یک دوره‌ی تاخیر قابل دسترس‌تر نسبت به روش غیرفعال است. در روش‌های غیرفعال مانند سخنرانی ممکن است تغییر سطح آگاهی و نگرش بلافاصله بعد از مداخله به وجود بیاید اما این تغییرات نمی‌تواند پایدار بماند و در پیگیری‌های بعدی ممکن است به سطح قبل از آموزش برسد. در این مطالعه تاثیر روش ایفای نقش بر ارتقای سطح آگاهی کم‌تر از روش سخنرانی بود (۱۸). نتایج این پژوهش از نظر تغییرات بیشتر ایفای نقش نسبت به سخنرانی در آموزش با نتایج پژوهش حاضر مغایرت داشت که البته می‌توان به کوتاه‌بودن فاصله‌ی بین پیش‌آزمون و پس‌آزمون را

ایفای نقش و آموزش بر بالین توانستند که مهارت دانشجویان را در آموزش ترانسفر به بیماران ضایعه نخاعی بلافاصله بعد از مداخله افزایش دهند، اما روش آموزش بر بالین در زمینه‌ی کسب مهارت دانشجویان کاردرمانی موفق‌تر عمل نمود. در مورد نگرش دانشجویان به معلولیت، تنها آموزش ایفای نقش توانست نگرش دانشجویان را تغییر دهد.

قدردانی

ضمن تشکر از دانشجویان شرکت‌کننده در پژوهش، این مقاله برگرفته از طرح تحقیقاتی با شماره ۹۶۱۲۰۸۷۷۵۵۶ مصوب در معاونت تحقیقات و فناوری دانشگاه علوم پزشکی همدان است.

References

- Gaberson K, Oermann M. Clinical teaching strategies in nursing: Springer publishing company; 2010.
- Fahrenwald NL, Bassett SD, Tschetter L, Carson PP, White L, Winterboer VJ. Teaching core nursing values. *Journal of Professional Nursing* 2005;21(1):46-51. [DOI:10.1016/j.profnurs.2004.11.001]
- Fardanesh H. Theoretical foundations of instructional technology. Tehran: Samt; 2004.
- Kolb SM. Grounded theory and the constant comparative method: Valid research strategies for educators. *Journal of Emerging Trends in Educational Research and Policy Studies* 2012; 3(1):83-6.
- Schell BA, Gillen G, Scaffa M, Cohn ES. Willard and Spackman's occupational therapy: Lippincott Williams & Wilkins; 2013.
- Reichsman F, Browning FE, Hinshaw JR. Observations of undergraduate clinical teaching in action. *Academic Medicine* 1963; 39(2):798.
- K Ahmed MEB. What is happening to bedside clinical teaching? *Medical education*. 2002;36(12):1185-8. [DOI:10.1046/j.1365-2923.2002.01372.x]
- Yaghubian M, Yaghubi T, Salmeh F, Golmohammadi F, Safari H. Comparison of the effects of education booklet and lecture method with booklet Training on the knowledge of nurses about professional rules. *Iranian Journal of Medical Education* 2010; 9(4):372-80.
- Tayebzadeh Noori Z, Atapoor S, Ebn Ahmady A. [The Effect of Education on Simulated Patient Smoking Counseling on Self-esteem and skill of senior students of Dental School of Science]. *Shahid Beheshti University of Medical Sciences* 2011; 24(4): 290-8. [Persian]
- Khatiban M, Tork shavand G. [Comparison the effects of the lecturing and simulation methods on nursing students learning in COPD elderly patient education] [dissertation]. Hamadan .Hamadan University of Medical Sciences; 2017. [Persian]
- Heidarzadeh A, Kazemi M, Forouzi M, Jahani Y. [Comparing the effect of two methods of cardiopulmonary resuscitation education including computer-based stimulation and mannequin stimulation on nursing students knowledge and satisfaction]. *J Med Educ Dev* 2015; 8 (17) :12-20. [Persian]
- Pedretti LW, Early MB, editors. Occupational therapy: Practice skills for physical dysfunction. St. Louis, MO: Mosby; 2001.
- Hocking C. Implementing occupation-based assessment. *American Journal of Occupational*

الکتروشوک بر روی بیماران روانپزشکی بوده است که حتی منجر به ایجاد نگرش منفی در دانشجویان گردیده است (۲۱). از محدودیت‌های پژوهش‌یافتن و هماهنگی با بیمار در برگزاری آموزش بر بالین به دلیل عدم رضایت برخی از بیماران به منظور آموزش بوده است. همچنین پیشنهاد می‌گردد در پژوهش‌های آتی از تعداد بیشتر دانشجویان، روش‌های نوین و متنوع آموزشی و بر روی متغیرهای متفاوتی در مطالعات استفاده گردد.

به‌طور کلی می‌توان نتیجه گرفت که هر دو روش ایفای نقش و آموزش بر بالین توانستند به‌طور معنی‌داری دانش دانشجویان کاردرمانی در آموزش ترانسفر به بیماران ضایعه‌ی نخاعی را افزایش دهند، هرچند که روش آموزش بر بالین به نحو بارزتری در این مورد بهتر عمل نمود. همچنین هر دو روش

- Therapy 2001; 55(4):463-9.
14. Reuben DB, Lee M, Davis Jr JW, Eslami MS, Osterweil DG, Melchiorre S, et al. Development and validation of a geriatrics attitudes scale for primary care residents. *Journal of the American Geriatrics Society* 1998;46(11):1425-30. [DOI:10.5014/ajot.55.4.463]
 15. Hasanvandamouzade M. Considering medical students' attitude to the elderly care in the medical sciences university of Jounishapur of Ahvaz [dissertation]. Ahvaz: Jundishapur university of Medical Sciences; 2010. [DOI:10.1111/j.1532-5415.1998.tb06012.x]
 16. Hazavea MM, Taghdisy MH. [The Effect of Three Educational Methods of Lecture, Play and Role Playing on Students' Knowledge and Practice Adolescent Girl Nutrition Guidance]. *Strides Dev Med Educ* 2007;3(2):126-33. [Persian]
 17. Tiffen J, Corbridge S, Shen BC, Robinson P. Patient simulator for teaching heart and lung assessment skills to advanced practice nursing students. *Clinical Simulation in Nursing* 2011;7(3):e91-e7.
 18. Abedian Z, Navaee M, Jaafari Sani H, Arani A, Ebrahimzadeh S. [Comparing the effect of two teaching methods, role playing and lecture on primigravida womens knowledge, attitude and performance according to delivery mode]. *IJOBGI* 2012;15(1):26-34. [Persian] [DOI:10.1016/j.ecns.2009.10.003]
 19. Oshvandi KH, Bikmoradi A. [The Effects of Inquiry-Based clinical Instruction of Nursing students on applying Nursing process skill]. *Avicenna J Nurs Midwifery Care* 2013; 21 (1):5-15. [Persian]
 20. Asgari P, Mahmoudi M, Bahramnezhad F, Rafiei F, Khajeh-Goodari M. Comparison of the Effect of Three Methods of Education (Inquiry-based, Bedside Education and Routine Approach to Clinical Education) on Critical Care Nursing Students' Clinical Learning. *Strides Dev Med Educ.* 2016 ; 13(2):e57947.
 21. Fazlju E, Dadgari A, Akbar E. Evaluation of the impact of peer Education on knowledge and attitude towards Electroconvulsive therapy in Shahid Sadoughi University nursing student. *Community Health Journal* 2017; 5(1):1-7.

Comparison of the two methods of "Simulation Patient " and "Real Patient " in training of transferring of Patients with Spinal Cord Injury in occupational Therapy Students

Hosseini SMS¹, Nurani Gharaborghe S^{2*}, Khatiban M³

Received: 2019/08/25

Accepted: 2019/12/05

Abstract

Introduction: Promoting education requires using of methods that enable students learn better and play an active role in learning. Achieving such a goal requires using of new teaching methods by teachers in designing teaching methods. The purpose of this study was to compare the effect of two training methods of "simulation patient" and "real patient" in transferring of spinal cord injury patients on knowledge, attitude and skill of occupational therapy students.

Methods: The present study is a quasi-experimental study with two group plan: pre-test and post-test, which included 38 undergraduate occupational therapy students that selected by census method. Then participants through simple randomization divided in two groups (19 members). Content of education about transferring of spinal cord injury patients was presented in both groups via lecture and slide during two days. Then, for practical training, students were divided into two groups of training (simulation patient and real patient). Before and after practical -training, knowledge and attitude questionnaires and observational skills checklists were distributed and collected from two groups. Data were analyzed by Wilcoxon test and U Mann-Whitney test through SPSS.

Results: There were no significant differences between the two groups in terms of age, gender, and marital status. After practical training, the results showed a significant difference between the two groups in changing the level of knowledge (P=0.019) skill in terms of general educational content (P=0.006), specific educational content (P=0.000) and relationship initiation (P=0.001).also, findings show significant difference between two groups in "real patient" method but no significant difference in "simulation patient" method.

Conclusion: According to the results, it can be concluded that clinical education can improve the level of knowledge and skill of occupational therapy students as compared to the role-playing method and as a new educational method in medical sciences, increase the quality of education.

Keywords: Training, Learning, Students, Occupational Therapy, Spinal Cord Injury

Corresponding author: Nurani Gharaborghe S, Department of Occupational Therapy, School of Rehabilitation Sciences, Hamadan University of Medical Sciences, Hamadan, Iran Sahamurani@yahoo.com

Hosseini SMS, Department of Occupational Therapy, School of Rehabilitation Sciences, Hamadan University of Medical Sciences, Hamadan, Iran
Khatiban, Department of Medical Surgical Nursing, School of Nursing and Midwifery, Child & Maternity Care Research Center, Hamadan University of Medical Sciences, Hamadan, Iran